

Istenhozzád és mégsem egészen az

Végrejött A még és már találkozott
Farkát harapva forog a kutya-idő
A nyomasztó külföldi város fölött
fölvért por rezseg és rászítál
majd még sokáig emlékeimre Zöld volt
az érkezésem s mint lábrakelt mező
tavasszal távozom A kő a vas falakon lecsorgó
rozsdacsik itt marad Kihúzom alólád
fél évig lakod a tájat és vonszolom
folyókon falukon dombokon át drót-
akadályokon lihegve szuszogva
mert ide pergettem egy teljes tél
ínségében szót szó után S majd otthon ki-
nézve a nyári ablakon szép lesz bizony
sárgán kéken és pirosan virítanak
pittyegnek vijjognak csicseregnek

Olykor még tervecskék

Olykor még tervecskék ködlenek reggelente.
Hogy nem magasabbra nagy kár.
Teszem az ötvenötödikre.
Talán. Oda. Felvonó sejár.

A Duna felől ébredés után.
Tömbházak. Fehér verspászták.
Olykor nyers fecskék.
Ilykor sült békegalambok.

Elégett lombok,
fölkunkorodó rozsdás vasak.
Délbe sincs pirkadat.
(Becsukod. Zöld irkadat.)

Olykor – ily kor – még tervecskék.
Ha nem bomba és betegség
Lesz. S ha emeletek közt is felvonó.
S nem hullásod. Tüzes kötömb. Beccapódó.

Ígélet, szép szó

*(Rossz nap után verset írnék, de ágyamon
egy lány be^xerészeg, s hívogat, mondván
hogy bagyjam holnapra a mást, mikor ő
már tovalészen.)*

Holnap majd korán kelek. Balkonomra
kiállok szemben a Nappal, s tüdőm-
be friss levegőt szívok. S az időm
verssel indítom; írok éhgyomorra.

Vagy olvasni mindjárt ébredés után!
Elfeledve, el – hű! – a tegnapot,
cigaretát, bort és *csapot-papot*;
mikor az ember mindenfélét utált.

S rögzül majd talán így bennem a ritmus
estig, s a rímek felelgetése. . .
Szóval jobb lesz majd, mint ma volt. És e

borzalmas, hibbant napom is fényt kap
holnap; és este majd lesz egy kis séta. . .

„Gyere most ágyba, mutasd meg, hogy mit tudsz!”